

*„Ó bárcsak többször lennénk gyermek, kisdéd!
Tanítsa meg nekünk karácsony Gyermeké,
tanítsa meg nekünk karácsony Kisdede,
Isten, aki Gyermekké lett, az Ő kedvessége tanítsa meg,
hogy milyen jó, hogy milyen öröm kedvesnek lenni,
hogy milyen nagyszerű szelíden beszélni,
hogy milyen igen-igen nagy boldogság a kicsinyek jósága.”*

Éjféli mise

Iz 9,1-3.5-6
Tit 2,11-14
Lk 2,1-14

Karácsony van.

Azt ünnepeljük, hogy Isten emberré lett.

Karácsony éjszakáján a betlehemi jászol előtt megállva,
egy lépéssel mégis tovább kell mennünk: Isten emberré lett.

De íme, nemcsak emberré lett Isten, Isten gyermekké lett ezen az éjjelen.

Ezt ünnepeljük karácsonykor: gyermekké lett az Isten.

Isten, az erős, a végtelen, a mindenek Ura,

Isten, az Örökkévaló, íme, ma itt a szemünk előtt úgy jelenik meg,

hogy nem az erejét mutatja nekünk, nem a hatalmát,

és úgy hajtunk térdet előtte, hogy nem az uralmát imadjuk benne ma,
ezen az éjjelen, egy Kisdedet imádunk, egy Gyermek előtt borulunk le,
mert gyermekké lett az Isten.

Kicsiny lett egészen.

És amikor gyermekké lett, akkor a Jóság született meg,

Isten Jósága jött el hozzánk.

Mert a gyermek a kedvesség, a gyermek a csupa jóság.

Kinek tud ártani?

Kit rémítene meg apró gyermekkéz?

Törékeny, mint virágszirom arc-mosolya, kit ne derítene mosolygásra?

És Isten ilyen lett: jóság és kedvesség, mosolygás lett az Isten közöttünk.

Úgy született meg, hogy ne féljünk tőle.

Úgy született meg, hogy ne a hatalmától rettenjünk meg.

Úgy született meg, hogy ezen az éjjelen szinte elfelejtjük végtelen erejét,
és nem vakít bennünket dicsőségének fénye.

Úgy született meg, hogy azt akarta, hogy örüljünk előtte.

Úgy örüljünk, olyan önfeledten,

mint amikor kicsiny kisded-gyermekeket veszünk a kezünkbe.

Azt akarta Isten, hogy vegyük kezünkbe az Ő jóságát.

Azt akarta, hogy érezzük a gyengédségét,

az Ő véghetetlen, kimondhatatlan szeretetét.

Ezért gyermekké lett, és megmutatta nekünk,

úgy mint gyermek, megmutatta a kedvességét.

Isten emberszerető jósága jött el közénk ezen az éjszakán,
örüljünk tehát.

Ezen az ünnepen semmi mást nem kell tennünk, csak önfeledten örülnünk.

Ezen az ünnepen semmi másként nem kell ünnepelnünk, csak mosolyognunk,
mosolyognunk, abból a Mosolyból merítve derűt,
békét és örömet, aki megszületett mostan.

Isten mosolygás lett, Isten kedvesség lett.

Gyermek lett az Isten.

Vegyük hát kezünkbe, vegyük az ölünkbe Isten kedvességét,

és tükrözze arcunk a mosolygó Isten örömét.
Egy kicsiny Gyermek, egy egészen Kisdéd,
Ő a Jel, Ő az Ünnep, Ő a Karácsony.
És amikor belépünk karácsony mosolyába,
amikor odalépünk a Kisdéd jászola elé,
amikor a kezünkben tartjuk e csöppnyi, törékeny gyermek-testet,
akkor látni fogjuk, mi magunk is gyermekké változunk át,
ha csak néhány percre, ha csak egy ünnepre, de gyermekké változunk át,
és akkor megértjük, mi magunk, mi mindannyian gyermekek vagyunk, gyermekek maradtunk.
És mindannyiunkban ott szunnyad egy kisdéd,
mindannyiunkban ott lakik a kedvesség, ott van a mosolygás,
és ezen az ünnepen mi mindannyian kedvesek fogunk lenni,
kedvesek egymáshoz,
kedvesek a családban, kedvesek a gyermekekhez,
hitvestárs a hitvestársához, rokon a rokonához,
és kedves az ember az embertársához, akivel találkozik.
Mosolyogni fogunk, mert lakik bennünk mosolygás, van bennünk kedvesség,
mindannyiunkban még él a kisdéd, a kisdéd, aki vagyunk, akik maradtunk,
mi mindannyian kedvesek vagyunk - ezt tanítja meg nekünk a karácsony.
Amikor szemléljük, amikor a kezünkbe vesszük,
és amikor imádjuk Isten kedvességét, a gyermekké lett Istent,
akkor az Ő mosolygása bennünk is mosolyt támaszt.
Ó bárcsak sok ilyen ünnepi perc lenne a mi életünkben,
nem csak egy karácsony egy évben!
Ó bárcsak sokszor jutna eszünkbe a bennünk szunnyadó kisdéd,
aki mi vagyunk, a kedvességünk!
Ó bárcsak többször mozdulna meg a kezünk a simogatásra,
ó bárcsak többször hagyná el ajkunkat a kedves, a gyengéd beszéd egymáshoz,
ó bárcsak többször simulnának el a ráncok arcunkon,
és mosolyt sugározna a szemünk a világba.
Ó bárcsak többször lennének gyermek, kisdéd!
Tanítsa meg nekünk karácsony Gyermek,
tanítsa meg nekünk karácsony Kisdéd,
Isten, aki Gyermekké lett, az Ő kedvessége tanítsa meg,
hogy milyen jó, hogy milyen öröm kedvesnek lenni,
hogy milyen nagyszerű szelíden beszélni,
hogy milyen igen-igen nagy boldogság a kicsinyek jósága.
Ámen.

2020. december 24.

Takács Gyula plébános atya